

## *Dódi*

Ézsaiás próféta ötödik fejezetének elején van egy szerelmi ének. Isten ilyen érthetetlenül szereti az Ő népét, azt a népet, amely idegen istenek után futkos:

„Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az ő szőlőjéről!” (Ézs 5,1)

A héber nyelv „dodi”-nak nevezi a kedvest, a szerelmezt – a birtokos raggal a végén azt is kifejezi, ő az egyetlen, aki senki másé. Ismertem egy alacsony, kopasz, semmitmondó külsejű emberkét, akit derék, csinos zsidó felesége mindig így

szólított: Dódi! Akkor még nem tudtam, mit jelent ez a név, milyen mély ragaszkodást fejez ki, de az a zsidó asszony tudta, mit mond. Annyi év után én is ezzel a szóval kívánom nevezni azt, akivel találkozásom történetét elmesélem.

Leendő feleségemet a Bethánia Szövetség küldte leánymunkásként Szatmár, Szabolcs megye, a Nyírség vidékére. Az evangéliumi ébredés a negyvenes években jutott el Szatmár megyébe, szülőfalum és az Avas vidékére is. Több gyülekezetben erős közösségi csoportok jöttek létre. Kőszegremete, Avasújváros, Szatmár és környéke elmozdult a világosság irányába.

Szülőfalumban, Egriben voltak már olyanok, akik megismerték és elhitték, hogy Jézus a Krisztus. Ebben a faluban édesapám volt a lelkipásztor. Az ő gyülekezetében is alkalom nyílt a szolgálatra. A mi családunk vendégeként szolgált az, akivel összekötöttem az életemet. Megmozdult a víz, és nem csak egy „bethesdai” gyógyulhatott meg...

Éppen azon az estén kerültünk szemtől szembe a ténnyel: immár nem vagyunk közömbösek egymás számára. Nem ismétlem, hogyan történt ez, mert feleségem a *Három kereszt* című munkájában írta le.

Abban az időben Kőszegremetén is megfordultunk. Hegyek között eldugott, színmagyar, eredeti református gyülekezetben szolgált menyasszony-jelöltem. Negyvennégy év távlatából is tisztán emlékszem, mennyire leleplező volt rajta keresztül Jób könyvéből az Ige: Vigyázz, ne pártolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted. (36,21) Azt magyarázta, jobban szeretem az egyetlen igazi nagy nyomorúságot, a bűnt! Mindennél jobban! Embereknél, Istennél, önmagámnál jobban. Azt szeretem, ami a vesztetre tör, ami megöl, ami kárhozatba taszít. Milyen szörnyű meghasonlása ez az emberi természetnek! Elpártol és odapártol – el az élettől, oda a halálhoz; el a világosságtól, oda a sötétséghez. És az ember mindezt nem tudja. E világ istene megvakítja a szemét, hogy ne lássa a feleségesnek dicsőségét, és nincs megállás. Ám a halálba rohanót eléri egy halk, szelíd szó: Vigyázz! Ez a szó a golgotai kereszten lett valósággá. Nincs más mód megállítani a rohanó embert, csak az egyetlen: a testté lett Ige, az Isten féltő szeretete áll utadba, vigyázz hát, meg ne vesd a kegyelmet!